

Olen tässä.

Hengitän. Sisään, ulos. Syvään.

Kätteni tärisevät ja hikoilen. Mutta tällä kertaa en palaa.

Käyn läpi taas yhtä lukuisista hyökkäyksistä, joita mies minua päin heittää. Onneksi enää vain virtuaalisesti. Mutta jo hänen viestinsä saavat minut lähes paniikin valtaan ja kadottamaan fokukseni täysin. Työni kärsii, teen virheitä. Taas hän toistaa samoja sanoja: "Kaipa sinua.", "Miksi teet tämän meille? Menetämme jotain todella hienoa.", "Tule takaisin rakas, en toivu tästä."

En reagoi, tai jos vastaan, niin minimaalisesti myöntäen: "Niin."

Lopulta hän huomaa, ettei manipulointi tehoa ja sävy vaihtuu. Niin kuin aina ennenkin.

"Olet huono äiti, tyttäresi viettää enemmän aikaa äitisi kuin sinun kanssasi.", "Elät miesten kustannuksella, ja hypit suhteesta toiseen – olet läheisriippuvainen huomionsi kanssa. Halusit mennä vankilakundinkin kanssa naimisiin vain parin kuukauden tuttavuuden jälkeen, ja sen velkoja maksat ilomielin mutta minulle et mitään!"

Etäännytän itseäni tutusta tilanteesta, mutta silti se sattuu helvetisti. Pidän mykkyyteni, sillä tiedän vanhastaan, että pesukone lähtee pyörimään entistä pahemmin, jos avaan suuni. Alistuva hiljaisuus, se on minun aseeni. Häntä vastaan, jota olen rakastanut enemmän kuin ketään, jopa itseäni. Häntä vastaan, joka sanoi suojelevansa minua eikä koskaan satuttaisi. Häntä vastaan, joka oli minulle liiankin tärkeä. Narsisti ja läheisriippuvainen erityisherkkä, tappava kombinaatio toiselle. Minulle.

Oltuani "kuivilla" hänestä kohta kaksi kuukautta, näen tapahtumat ja kuluneet yhdeksän kuukautta selkeämmin kuin aiemmin. Sen, miten hän pikkuhiljaa sitoi minut itseensä, teki asteittain riippuvaisemmaksi. Miten minä olinkin niin sokea? Kiitän Luojaa, että en myynyt uutta autoani vaikka hän painosti minua siinä pitkään eri tavoin manipuloiden. Vuoroen syyllistäen rahan tuhlaamisesta, vuoroin sanoen autosta luopumisen tuovan vapautta. Kenelle muka, mietin?

Häpeän sitä nyt, miten itse autoin tuota miestä tekemään itsestäni riippuvaisen – en hankkinut omaa asuntoa heti paikkakunnalle paluuni jälkeen, annoin hänen ostaa asioita puolestani ja suostuin painostukseen. Olin hänelle jatkuvasti velkaa, jos en kauppareissuista, niin sähköstä, vedestä tai lahjoista, joita hän osti. Tai matkoista, joille meidän piti lähteä, koska hän oli ystävilleen luvannut tulla kanssani ja muuten olisin saattanut hänet häpeään. Aina sopivan hetken tullen, hän muistutti minua niistä lukemattomista palveluista joita oli edestäni tehnyt. Jokainen niistä oli kuin ruoskanisku, josta jäi verestävä haava ihooni. Nyt olin arpien peitossa, osat jo vaalenneita.

Vielä kaksi kuukautta aiemmin hänen suuri tumma hahmonsa ja olemuksensa sai minut kutistumaan pieneksi. Viisivuotiaaksi tytöksi. Pahimpina hetkinä hän inhosi minua pelkoni vuoksi. Joskus herkkyyteni sai hänet raivoihinsa – mikään ei ole pahempaa kuin äänetön, uhkaava viha. Sieluni jäättyi. Opin tekemään itseni näkymättömäksi ja ennakoimaan olosuhteita. Opin asettelemaan sanani hyvin tarkasti, jokainen piti punnita erikseen jotta tilanteet eivät olisi räjähtäneet naamalleni. Epäonnistuin useammin kuin kerran, kaikkina niinä kertoina, kun hän yhdeksän kuukauden suhteemme aikana jätti minut lähes yhtä monta kertaa. Kahdeksan.

Olin jatkuva pettymys. Entisen iloisen ja positiivisen minäni tilalle oli vaihkaa tullut sirpaleilla kävelevä hiipijä, jonka huoliryppy kulmakarvojen välissä ei enää silinnyt iholla. Hiukseni harvenivat, heräilin öisin outoon tukehtumisen tunteeseen ja aiemmin aktiiviseen elämäni ei ollut enää energiaa. Kaikki pyöri miehen ja hänen tuntemuksensa ympärillä. Fiilikset, niistä ei koskaan tiennyt mihin suuntaan kääntyisivät päivän aikana. Pelkäsin jokaista viestin pirahdusta puhelimestani kuin ruttoa. Entä jos hän taas heittäisi minut ulos kun on ollut töissä huono päivä tai eksän kanssa riitaa?

Jouluna alkoholi astui kuvioon yhä vahvemmin. Sen joulun piti olla elämämme paras. Siitä tuli hirvein ikinä. Huomasin astuneeni samaan näytelmään, jota alkoholistin kanssa aviossa ollut äitini aikoinaan eli. Mutta vain pahempaan versioon siitä. Epäuskoni oli niin voimakas, että en edelleenkään muista tarkasti sen ajan tapahtumia. Mies heitti minut ulos silloin ensimmäisen kerran. Olin palasina, mutta yritin aloittaa elämää uudestaan äitini ja tyttärenti kanssa. Ei kuitenkaan kulunut montaa päivää kun hän itki minulle jo ikävänsä ja halusi korjata kaiken. "Tosi rakkaus kestää pienet karikotkin, eikö?" Halusin uskoa hänen vilpittömyyteensä, ja palasin. Ei olisi pitänyt. Parin viikon kuluttua sama toistui. Palasin taas. Ja yhä uudelleen. Ja uudelleen. Kunnes kahdeksas kerta rikkoi minut niin pahoin, että en enää kyenny.

Helvetti pääsi valloilleen. Lukemattomat mollaavat viestit, puhelut, anelut, taas mollaamiset, taas anelut.. En suostunut palaamaan. Saatuaani etäisyyttä myrskyn silmään, näin ympärilleni kudotun verkon selkeämmin. Manipulointi oli niin hienovaraista, että sitä oli ollut vaikeaa huomata. Ja halusin uskoa toisesta hyvää. Milloin hänellä oli ollut vaikea lapsuus, isänsä ja äitinsä hylkäämänä. Milloin „hullu“ eksä oli pahoinpidellyt hänet henkisesti 20 vuoden yhdessäoloajan niin, etteivät tunteet tietenkään olleet hallinnassa. Milloin pakotin hänet olemaan sellainen. Paskapuhetta. Kuka kostaa kokemansa vääryydet systemaattisesti rakkaimmalle ihmiselle? Vastaus oli tuijottanut minua pitkään suoraan silmiin, mutta en ollut kestänyt sitä. Häpesin kyvyttömyyttäni nähdä todellisuus, sillä olinhan mielenterveystyön ammattilainen itse ja tehnyt töitä narsistien sekä psykopaattien kanssa. Minunhan piti tietää ja tunnistaa.

Suhteemme aikana opin tuntemaan jo miehen kulmakarvan kohotuksesta milloin juominen alkaisi. Ja vittuili. Ja mollaaminen. Ja entisen elämän kaipaaminen. Ja minun kelvottomuuteni ruotiminen. Kuinka olin pilannut meidän yhteisen tulevaisuutemme ottamallaan aikoinaan velkaa poikaystäväni puolesta, joka jätti velkansa maksamisen minulle ja maksuhäiriökierteen. Kuinka en osannut hoitaa omia asioitani riittävän tehokkaasti, koska tuhlasin aikaa ja rahojani itseäni. Kuinka hänen piti huolehtia minun laskuistani ja papereistani niin paljon, että menetti yöunensa jos ei päässyt tarkistamaan laukkuni sisältöä säännöllisesti. Tosiasiassa hän tutki jokataipauksessa kaikki laukkuni ja tavarani kun en ollut paikalla, ja heitti havaintonsa kasvoilleni sopivan hetken tullen. Työstressi, huoleni taloudesta ja lapsestani kuormittivat minua, eikä minulla ollut enää voimia taistella häntä vastaan. Tätä hän käytti siekailematta hyväkseen, kun halusi tuntea itse olonsa paremmaksi.

Nyt, kahden kuukauden jälkeen, alan olla taas oma itseni jotenkuten. Tässä on auttanut eniten totuus ja sen myöntäminen. "Pahin haaste on ollut oma heikko omanarvontunto ja itsesyytökset, jotka ovat ennen altistaneet palaamaan. Ehkä hän kuitenkin katuu syvällä sisimmässään sanojaan sekä tekojaan? Ehkä hän on vain olosuhteiden uhri ja todella rakastaa minua?"

Mutta aito rakkaus ei ole tällaista, toisen tietoista kiduttamista, manipuloimista ja alistamista. Sitä rakkaus ei ole. Ei. Jokainen päivä on nyt voitto. Päivä päivältä vahvistun ja kuljen kohti omaa sydäntäni, jota nyt saan kuunnella ilman syyllistämistä ja häpeää.

Sitä onni on. Nyt.
Olen tässä.